

TESADÜF DİYE BİR ŞEY VAR MI ?

Geldiğimden bu yana, neredeyse onbeş gündür istediğim gibi bırak, istediğime yakın bir ev bile bulamadım. Lakin aylarca kalacağım, ev bulmam kaçınılmaz, ev bulmamam kaçınılırlık arz ediyor. Allaha şükür dostlarım var da idare ediyorum şimdilik. Ama burası London, Türk bile olsalar dostlar, az ya da çok Londra'lılaşmış oluyorlar.

Geçenlerde gittiğimiz, 8-10 kişiye sadece bir büyük sarmısaklı ekmek ikram edilerek davetlilerin gurultulu bir açlığa mahkum edildiği yemekli! partide Türk kızını arkadaşım Bil beni John'la tanıştırdı. John evinin üst katını bana kiralama sözü verdi. Ev şimdilik dolu ama pek yakında boşalınca John'un üst katıyla evleneceğim inşallah.

Ben günlerdir, ablası Fus aylardır Bil'de ikamette ve birlikte, doymaz bir arsızlıkla aralıksız gülmekteyiz. Ocak Londra'sındayız, hava Kuzey Kutbu ile duygusal bir rekabette ama bizim içimiz sıcacık, Londra yazını bir iki kahkahayla Adana yazına çeviriveririz evvelallah.

Bil'in evi, Holland Park'ta birbirine paralel sokaklar boyu uzayıp giden bembeyaz, muhteşem yapılardan birinin giriş katı. Kat, her ne kadar sadece iki oda, banyo ve mutfaktan müteşekkil ise de, odalar, mübalağalı en-boy-yükseklik ebatlarıyla kat sıfatına isyan etme hakkına açıkça sahipler. Evin dışı asla değil ama içi, buraya gelirken boşalttığım Doğan Apartmanı'ndaki evimin iç atmosferinin devamlılığı gibi. Alabildiğine geniş, alabildiğine uzun, alabildiğine yüksek.

Ne yapayım John'dan haber alana dek, en fazla on gün daha arkadaşlar bana göz kulak olacaklar. Şimdilerde Knightsbridge'de, Barbi'nin sevgilisi ile paylaştığı evinde park etmekteyim. Bil ve Fus'dan ayrılamamaklı olduğum için ya onlar Barbilerde, ya biz onlardayız. John söz verdi vermesine de, gene de ev konusu deşetli önemli olduğundan zamanımın çoğu ilan okuyup, ev görerek geçmekte. Ama benim aklım John'un evine takık. İlk geldiğinde Bil de bir müddet orada yaşamış. Anlattığı kadarıyla ev benim tabiatıma uygundur ve kaçırılacak gibi değildir. Ben de kaçırarak gibi olmadığım John'a telefon edip durmaktayım.

" Selam John...Kiracının ne zaman çıkacağı belli oldu mu?"

John'un kararsız kiracısına olan platonik nefretim giderek koyulaşırken beklediğim telefon geldi birden...Evet, kiracı yakında çıkacaktır ve beğendiğim taktirde ev benim olacaktır.

Oley... You know John, ben bu evi beğenirim... Evi azcık beğensem bile senin gibi bir ev sahibini beğenmemek mümkün değil... Belli, sen iyi ve açık yürekli bir adamsın. Seninle birbirimizi hiç rahatsız etmeksizin, dostça yaşanabileceği ortada. Ne demişler, ev alma komşu al...

-Okey John, we'll be there tomorrow.

Tomorrow, zaptedemediğim bir sevinçle eteklerim zil çalarak müstakbel evimi görmeye gittik. Bil, Fus ve ben... Evim, uçsuz bucaksız harika Parliament Hill parkının kıyıcığında, uçlu bucaklı, odaları tipik Londra tarzının takıntılı biçimde ve acımasızca uygulandığı bir ufaklıkta, ince uzun, şipşirin bir sıra evi. Ebat konusunda Billur'un evinden buraya yumuşak geçiş yapmasam, Doğan Apartmanı'ndan sonra bayağı sersemleyeceğim ortada. Ama gerçek şu ki, bu odaların boyutları, benim boyutumda Doğan Apartmanı odalarından daha uygundur. Evimi sevdim, evim çok güzel. Ev sahibimi de...Sabrın sonu selamet uygulaması gayet başarılı. Güzel günler geçecek burada belli. Hele o park.... Çık evden, geç karşıya, yeşilden sersemleyerek amasızca saatlerce yürü, bulamazsın sonunu. Ama benim asıl özlemim yalnızlık, kimsesizlik bir müddet...Kendimden bıkana dek...

Tamam eve geçmeme daha var ama yas tutacak halim de yok doğrusu. Aç değilim, açık değilim. Evsiz düzene giremeyeceğim besbelli, o nedenle haldır huldur gezebilirim, tozabilirim. Bu gece bir parti var, gidebilirim. Bizim bir manimiz yok gitmeye de, gidilecek evin yerinin azıcık manisi var kanımca. Ev kuzeyde, biz güneyde. Burada kuzey güney arası hele geceyse iç karartıcı uzaklıkta. Bil, Fus, ben istişareye yattık ve aklımızı bu partiye gitmeye yatırdık. Dediklerine göre parti iyi geçecek.

Bindik taksiye, bayıldık poundları, vardık kuzeye, girdik partiye. Etrafi az kolaçan ettim ki parti, süzme Londra kırolarını bünyesinde barındırmaktadır. Çünkü kıro orada da kırodur, burada da kırodur. Manzara İtalyan cep foto romanı, hesapta deliler gibi eğleniyorlar. Salon denilen yerde, ortada free dans eden abuk giyimli bir kaç çift salmıyor, geri kalanı sünnet düğünü anlayışıyla duvar diplerine dizilmiş sandalyelere ıkış tıkış oturmuş bam güm müzikte ingilizcelerinin müzikalitesini koruyarak bağrışıyorlar. Evin diğer bölümlerine de aşırı kalabalık ve kendine güven hakim.

-Fus çok sıkıcı yaa...Siz çok kalacak mısınız?

Fus'un, her neyse içtiğinden beyin telleri ayrışmaya başlamış, o hayatından

memnun. Bil? O da... Lakin buradan taa Knightsbridge'e yalnız dönmek oldukça zorlayıcı. Şartları zorlaştırmamaya, uslu bir Türk gibi bir köşede oturmaya ve hiç mi hiç istemeyerek de olsa bizimkilerin gönlünü beklemeye karar verdim. Sünnet sandalyelerine dikili gözüm nihayet boşalan birini zoomladı, koşa koşa attım kendimi üstüne. Ayakta sıkılacağıma, hiç değilse oturarak sıkılırım. Sağım, solum, önüm, arkam tika basa peasants.

Sol yanımdakilerle hafiften "Where is Turkey?" sohbetleri yaptık, sol yan sohbetim bitti. Haber spikeri suratımla otururken, dinmek bilmeyen katır kahkahalarını bir türlü dizginleyemeyen sağ yanımdaki gudubet dişlek kız, hesapta eğlenmekten yorgun, içkiden argın boyları karışmış suratını bana çevirdi. Bir türlü tam fokuslayamadığı gözleriyle suratımın analizini tamamladığına kanaat getirdikten sonra, "What is your name?" diye sordu. Vay be, karı bu saatte ne biçim soru buldu yaa... Ben kibarca namemi söyledim. Kız uzun uzadıya suratıma baktı baktı, "Who cares?" dedi ve sırtını döndü. Orospu... Who carecekse ne soruyorsun lan?...

Zaten partiyi terk etmeye ateş arıyorum. Ebleh suratlı kız ateşim oldu, açtım kapıyı, attım kendimi soğuğa, yok oldum sokağa doğru. Atmaz olaydım. Soğuk çok soğuk, sokak çok uzun, çok bana özel. Gece yarısını geçirmiş ücra Londra sokağı bu, kalabalık olduğu görülmemiş ki...Burada onbir P.M. her yer kapalı, herkeş doğru eve.

Henüz hata yaptığımın farkında olmaksızın etrafıma bakındım, soğuktan derin bir nefes çekip, tedirgin gülümseyerek ve büzüşerek bomboş yola koyuldum. Etrafta kimsecikler yok, bir ben, bir topuk sesim. Kimsecik önemli değil, bir tanecik taksicik de yok... İnanırcılığını gittikçe yitiren "Burası ara sokak, boş olması çok normal, caddede taksi bulurum" nakaratını içimden yineleyerek caddeye, dört yol ağzına vardım. Sokakta hiç değilse sadece önüm ve arkam bomboştu, burada dört bir yanım boşlukla sarıldı, koyverdim kendimi, adamakıllı ürktüm. Şu yana mı, bu yana mı, uy ne yana gideyim?... Farketmez... Döndüm sol yana, umutsuzluktan iyice üşümüşüm, dişlerim çarpa çarpa yürümeye koyuldum. Arada sırada ta uzaktan duyulan otomobil sesleri, ta uzaktan yok olup gidiyorlar.

Bir taksi sesine hasret o kadar uzun zaman yürüdüm ki, giderek amacım yok oldu. Nasılsa buradan Knightsbridge'e yürümem olanaksız. Önüm arkam, sağım solum bomboş... Yüreğimde kalan son umut kırıntılarını da ufak ufak tüketirken, aradımdan yaklaşmakta olan bir motor sesi duyuldu. Döndüm ki bir taksi mucizevi biçimde bana doğru süzülmemektedir.. Allahım yaşasın... Allahım inşallah boştur... İsterse olmasın kendimi önüne atarım, mecburen alır. Artık yürümek manasız kaçacağından durdum taksim geldi, hiç de fazla debelenmeme gerek kalmadan önümde duruverdi...

İşte o an kendimi Sinderella gibi hissettim... Ben buna layık mıyım?...

Şoför, Londra'nın tüm sürücüleri gibi pencereyi açıp, ters yandan bana uzandı "Yes please..." dedi ki, adresimi söyleyemeden içimden bir şey cızz ediverdi... Şoförüm siyahtır ve siyahların geceleri beyazlardan daha az tekin oldukları varsayılır..

Bundan sekiz on yıl önce gene bir gece yarısı, bu geceki gibi bomboş bir metro koridorunda korkudan kırım atarak tek başıma yürürken, yankılanan tıklarla başlayan tek kişilik ayak sesi, taklaşarak ve yaklaşarak gayet yakınıma geldi ve de duayla geciktirmem mümkün olamadan şıp diye dibime yanaşverdi. Sağ elimde, her ne kadar eşarpla kapatmış olsam da üstü açık, spor, dandik bir heybe vardı. Eşarbin üstünde de, cüzdan psikolojisindeki sigara çantam duruyordu. Birbirine karışan ayak seslerimizin bozuk ritminde arka arkaya takılırken heybemde bir kıpraşma hissettim. Güya ritmimi bozmadan ve başımı eğmeden heybeye göz attım ki sigara çantamın yerinde yeller esmekte...Oh my god...Adam elindeki cüzdan olmadığını anlayınca özür dileyerek geri vermeyeceğine göre sıçtım... Ses kesildiğinden belli çantaya bakmakta ve fakat ben bundan istifade kaçamamaktayım. Birden ardımda faklı fuklu bir bağırtı koptu. Kaçmaya seyirttimse de arkamın adamı koşarak önüme geçti, bakışlarımız alev alev göz göze geldik. Adam siyah, ben yaprak, titriyorum... İşte tam, ama tam tamına bu sırada bizim koridorun merdivenlerinde en az dört kişiye mal edilebilecek bir patırtı koptu ve akabinde patırtı bizim koridora doluşuverdi...

Yaşayın arkadaşlar... Bağırın...Hem bağırın hem koşun...

Gözleri gürültüyle birlikte yoğun nefret bulutuna dönüşen siyah, hala elinde sallamakta olduğu anlamsız sigara çantamı vargücüyle suratıma patlattı.. Sendeledim ve beni korusun diye duvara yapıştım. Artık paracıklarına kavuşamayacağına kanaat getirdiğinden olacak, patırtıcıların iyice yanımıza yanaşmasına dahi aldırmadan çantayı hınçla kafama fırlattı, yokoldu, gitti. Kafamda ve dehşet saçan suratımda çantanın acısı, yüreğimde çaresizliğin siniriyle patırtıcılar gözden yitmeden artlarından koşarak koridorun dışına attım kendimi...

İşte bu öğretici flash backle titredim fakat kendime geledim. Açtım taksinin arka kapısını... Irzıma geçilecek bile olsa, bu eylemin sıcakta olmasını tercih ederim doğrusu...Tuu, bu ne biçim düşünce!.. Yakıştı mı yani?..Satayım

anasını, saat çok A.M., soğuk çok ısrırgan, "Knightsbridge" dedim ve siyah miyah aldirmaksızın bindim kurtarıcı taksime. Soğuktan al yuvarlarım bile uyuşmuş, ne bok yiyeceğime dair bir plan kuracak zihin açıklığına dahi sahip değilim.

Siyahın sırtından ne idüğü hiç belli değil...Ya katilse ya hırsızsa? İçimde duanın bini bir para, inşallah hırlıdır Allahım... Bari profilini görüp uydu uymadı karakter analizi yaparım amacıyla yer değiştirip yan koltuğa oturdum ve az buçuk gördüğüm profilinden çıkartabildiğim kadarıyla pek de canavara benzemeyen şöförümle, her sıkıştığım ve tırstığım anda emniyet süpabı olarak başvurduğum gibi dama duvara konuşmaya karar verdim...

-I think Knightsbridge is so far from here, dememe kalmadı şöförüm gayet correct bir teşhisde bulunduğumu onaylayarak lafı ağzıma tıkadı ve Londra'yı adamakıllı bilmenin edasına kattığı güvenle yöresel ve bölgesel izahatlara başladı. Aman Allahım, ne tatlı adam bu böyle. Henüz yüzünü tam görmek kısmet olmadı ama siyah şöförüm çok şeker. Canim şöförüm benim...

Onun çalçeneliği bana, benimki ona iyi geldi, sohbeti iyicene koyulttuk. Öyle ki, şöförüm kalbimi kaza korkusuyla çarptıra çarptıra habire arkaya bakar oldu. Kara derili suratı da pek nurluymuş... Kalkıp ta İstanbul'lardan buralara gelmeme, üstelik sarışın ve peçesiz olmama pek şaşırdı. Handiyse bizim hala uçan halıyla dolaştığımızı sanan şoför, aldığı cevaplar karşısında son derece eğlenip keyiflenerek İstanbul'un girdisini çıktısını bıkmadan, usanmadan sordu durdu. Sonra en babacan tavrıyla, bu Londra'nın başka yerlere pek benzemediğini, gece yarıları sokaklarda tek başına dolaşmamı biraz salakça bulduğunu, salak kelimesini cümlede hiç kullanmadan kibarca ima etti ve arabayı sola çekti, durdu.

"Knightsbridge'e çok yaklaştık. Şimdi sana farklı yollardan evine nasıl varabileceğini öğreteceğim. Dikkatli izle de buralarda yolunu kaybetme"

Bastı gaza...Yakın çevremizi adamakıllı tanıyalım gezimiz boyunca üç kere evin önünden geçmemize ve benim üç kere "geldik" dememe rağmen "geldik"lerimi zerrece kale almadı. Ancak dördüncüsünde, "Tamam mı, tanıdın mı şimdi buraları bakalım?" diyerek evimin önünde stop etti ve sanki yıllardır bildiğim o aydınlık yüzüne asılı muhteşem gülümsemesiyle bana döndü... Parti ve yolun ilk kısmı faciaydı ama siyah amcamla yaptığım bu uzun yolculuk gecenin betliğini zihnimden söktü attı doğrusu... Müthiş eğlendim, kendimi anamın, babamın yanındaymış gibi güvende hissettim. Sağolasın amcacığım...

Sıra geldi, ödeme ve veda bölümüne. "Ne tuttu" dedim, "32 pound" dedi. Açtım cüzdanımı hoşça vakit geçiren iki 20 poundu uzattım, amca aldı, çantasını karıştırdı, karıştırdı ve arkaya dönerek parayı geri uzattı.

"İmkanı yok bozamam, hiç bozukluğum kalmamış. Sen bu parayı al, bir gün benim yerime bir başkasına verirsin" deyiverdi.

Ne kadar itiraz ettimse de amcayı para almaya ikna edemedim. Kulaklarıma inanamıyorum... Sanki bizim taksilerden birinde İstanbul turu yaptım ve Turkish şöför "Boş ver abla, helal olsun" diyor. Üzülüğümü ve mahcup olduğumu anlayan amca, "Madem ille de bir şey vermek istiyorsun, yanında varsa bana bir resmini ver. Seni çok sevdim, arada sırada bakar bu geceyi hatırlarım" diyerek gülümsedi.

Cüzdanımın ön gözünü ümitsizce açtım, aaa o da ne, benden habersiz bir vesikalık fotoğrafım bana sırtıtmakta... Sanki orada olması çok normalmiş gibi resmi uzattım. Aldı, uzun uzadıya baktıktan sonra elini uzattı, sevgiyle ellerimi sıktı, üzülerek vedalaştık. Arabadan indim, ön pencereye gelip bir kez daha yüzüne baktım. Ya rabbim, çaresizliğimi anlayıp da bana melek mi gönderdin bu gece?...

" Hadi korkmadan git. Sen eve girene kadar bekleyeceğim" dedi ardından. Kaldırımı geçip merdivenlerle varılan dış kapıya ulaştım, açtım ve kapıyı kapamadan geri dönüp sevgiden kocaman olmuş yüreğimle el salladım amcaya. Resmimi sallayarak karşılık verdi ve beni sağ salim eve ulaştırmanın gönül rahatlığıyla karanlıkta yokoldu gitti kara meleğim..

Bu gecenin az ertesinde John'un evine taşındım. Asla aklımdan çıkmayan Uncle Angel bir süre sonra hayat ve kişilik gaileleri içinde belleğimin bir kenarına itiliverdi kendiliğinden... Zaman meşakkatli geçti, pembe beyaz bahar geldi. O da geçti, sarışınıyaza pamuk ipliğine bağlı bir demir daha attık...

Camden Town evime çok yakın. Antika pazarı muhteşem... Antika bir müşteri olarak elden geldiğince pazarı kaçırmıyorum. Ben Camden'i seviyorum ve buraya hep geliyorum. Ama Londra bu. Camden'in gönlümde ilk sırayı aldığını söylemek haksızlık olur bu koca kente. Ne var ki evime en yakın cıvıltı merkezi burası. Ara sıra diskoteğe de gelip, ter döküp toksin atıyoruz...

Bu gece de, çok eski arkadaşlarımla Camden Plaza'da buluşup dansedecek ve beş para bile etmeyen alın teri dökeceğiz...Mi?...Okey...

Gece oldu fırt diskodayım... Arkedeşler gelmişler...How are you?...Fine thank you...Güm güm bam güm...Çok dansettim dansım bitti, bam gümden kafam şişti, veda ettim çocuklara, çıktım dışarı. Biraz kanal havası kokladım, kendime geldim. Taksi isterem...Gözüm beynimden gelen otomatik komutla, bana sormadan taksi durağına baktı. Ve gördü ki taksi durağı boştur. Ama klüp önü bu üçü gider, beşi gelir...Durağa yanaşmamla taksi beklediğimi şıp diye seziveren taksi sorumlusu yanıma gelerek hissiyatıma tercüman oldu. Ne zaman taksi gelir bilemeyeceğini ama bir an önce evime kavuşmak istiyorsam, şu arabaya binebileceğimi söyleyerek, özel bir otomobili işaret etti. Aaa, kaçak taksi... Farketmez binirim...Beynim 555 kilo oldu, taşıyamıyorum. Hem bu kaçak taksiyle kendimi İstanbul'da bile hissedebilirim...

Yürüdüm arabaya, bindim arkaya...Inınının...Şoför bir siyahtır. Ve melek olmayan şoförlerin geceleri beyazlardan daha az tekin oldukları varsayılır. "Kentish Town" dedim ve gene şoförle alamadım veremedim konuşmaya karar verdim. Konu zaten hazır, evim çok yakın ve şoförün benden çok para alması kabil değil... Şikayet edince boş vermesini, ne olursa olsun şükretmesini söyleyerek cart diye konuya giriverdim. Muslim-Christian, İstanbul-Londra sohbetinden bal akıyorken zırt diye evime geliverdik. İkimiz de doyamamışız, biraz da durduğumuz yerde sohbet ettik, Allahtan ben sarhoş olduğumu hatırladım da indim arabadan... Ön cama yanaştım. Borcumu sordum..."8 pound" dedi. Açtım çantamı. İki yirmilik kuzu kuzu yatmaktadır. Uzattım birini. Parayı alan şoför, yüzünü buruşturarak bozuk para çantasını evirdi-çevirdi, parayı geri uzattı.

"İmkansız bozamam. 12 pound geri vermem mümkün değil"dedi.Kafam aylar öncesine gitti, gülümseyerek "Boşver üstü kalsın" dedim. Üstünün altından daha çok olduğu göz önüne alındığında meblağlar arası avantaj farkı büyük olduğundan, şoförüm "Yo, hayır, paran sende kalsın. bu kadar parayı haybeden alamam" gibilerinden bir şeyler geveledi ağzında. Uzattığı parayı elimle ittim ve "O senin hakkın" dedim şaşkın suratıma bakan genç, siyah şoföre. Ve aylar öncesinden üstüme takılı kalan borcumu ödemenin verdiği gönül huzuruyla muhteşem bir uyku çekmek üzere evime yollandım...

Aysun Aslan

1994 İstanbul,